DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS

DE

CARCINOMATE.

— Woodforde Esq.

With the authors sincerest wishes for the future happiness of his fellow student.

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

CARCINOMATE;

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

EX AUCTORITATE REVERENDI ADMODUM VIRI,

D. GEORGII BAIRD, SS. T. P.

ACADEMIAE EDINBURGENAE PRAEFECTI;

NEC NON

AMPLISSIMI SENATUS ACADEMICI CONSENSU,

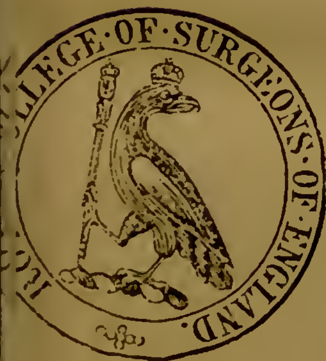
ET NOBILISSIMAE FACULTATIS MEDICAE DECRETO;

Pro Gradu Doctoris,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS,

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

JOANNES MACKENZIE,

SCOTUS,

SOC. REG. MED. EDIN. SOC.

Kalendis Augusti, horâ locoque solitis.

EDINBURGI:

EXCUDEBAT DUNCANUS STEVENSON,

Academiæ Typographus.

MDCCCXXIV.

SUMMO VIRO,

JACOBO ROBERTO GRANT, M. D.

EQUITI BACCALAUREO;

CELEBERRIMI ORDINIS GUELPHICI, ET

SANCTAE ANNAE IN RUSSIA, EQUITI;

DIVISIONIS MEDICAE COPIARUM NUPER,

SUB NOBILISSIMO DUCE WELLINGTON,

IN TERRIS EUROPAEIS BELLUM GERENTIUM,

INSPECTORI GENERALI ET PRAESIDI,

&c. &c.

HOC OPUSCULUM,

QUA DECET OBSERVANTIA ATQUE HONORE,

D. D. D. QUE

AUCTOR.

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS

DE

CARCINOMATE.

In seligendo Carcinomate pro argumento Dissertationis meæ Inauguralis illud praecipuè mihi proposui, colligere, quasi in punctum, varias opiniones quas varii Scriptores de hoc malo protulerunt; neque enim, esti non pauca exempla ejus ipse vidi, tanta est hucusque experientia mea, ut possim sperare me aliquid novi allaturum esse. Totum argumentum autem in quatuor capita dividam: ita ut in *primo* de Carcinomatis Signis; in *secundo* de Modo Discernendi inter hoc vitium aliaque similia; in *tertio* de Causis; et in *quarto* de Curatione Carcinomatis, ordine dicam.

CAP. I.

DE CARCINOMATIS INDICIIS.

Tot modi sunt in quibus Carcinoma humanum corpus aggreditur, ut difficillimum videatur accuratam descriptionem ejus ab initio ad finem dare. Commodè autem dividitur in duas conditiones, quarum prior occultum carcinoma sive scirrhus vocatur, posterior autem carcinoma apertum sive exulceratum: a priore igitur incipiam.

Sectio I.—*De Occulto Carcinomate, sive Scirrho.*

Secundùm *Pearson* scirrhus durus tumor est, sine sensu, situs plerumque in parte glandulosâ, et sine magnâ mutatione coloris cutis. Ut procedit autem morbus, figura tumoris inaequalis fit, dolorem movet, et cutis subpurpurei vel plumbei coloris redditur; neque raro venae partis varicosae

fiunt. Vulgaris quidem definitio scirrhi est tumor durus et dolens, in parte glandulosâ, qui ad carcinoma spectat: verùm haec definitio parum constans esse videtur. Neque enim ullus tumor interdum in scirrho est, sed pars potiùs imminuitur quàm adaugetur; neque durities proprium signum scirrhi haberi debet, quia plures alii tumores quoque durissimi sunt. Neque quidem morbus semper partem glandulosam afficit, siquidem non modò scirrhus alias texturas infestare videtur, sed etiam multi duri tumores ipsas glandulas afficere solent, qui nullo modo scirrhosi sunt. Fortasse optima definitio scirrhi est durities morbosa partis alicujus, saepius autem glandulosae, quae ad exulcerationem carcinomatosam proclivis est, quaeque minùs facilè recedit quàm ulla alia durities; etsi fortasse cutis nunquam exulceratur, et ipsa durities interdum imminui potest.

Scirrhus distat ab aliis tumoribus maximè quòd minùs mobilis, magisque durus, esse solet; cutis quoque, ut procedit malum, discoloratur et corrugatur. In scirrho mammae tota mamma quidem cum tumore moveri consuevit. Interior structura autem scirrhi firma admodum est, et plerumque cum

septis membranosis, interdumque cum cartilagine, commixta. Color ejus subfuscus est; atque ex centro, quod durissimum est, radii quasi quoquoversum tendunt, qui intersecantur aliis lineis, ita ut rete quasi fiat, intra quod materia cartilaginosa posita est.

Haec igitur forma scirrhi est initio: postea quam verò ingravescit malum, structura ejus magis uniformis est, septaque membranosa ita inter se coëunt ut centrum vix nunc discerni possit. Haec autem septa, sive funes, maximè proprium signum scirrhi faciunt, sed non videntur nisi ubi tumor inciditur. Procedere solent satis altè in vicinam adipem; Chirurgique summam operam dare debent, in exsecando scirrho, ut hi funes quoque exsecentur, quoniam morbus iterum facilè ex iis nascitur. Quidam auctores dixerunt exiguas cystas interdum in scirrhis reperiri; verùm hi nullo modo perpetui sunt, atque ita *Burns* affirmat se nihil tale in tumoribus scirrhosis unquam invenisse, putatque istas cystas nihil aliud fuisse nisi exiguos abscessus, cum oris cartilaginosis, qui in hoc malo frequentissimi sunt.

Sectio II.—*De Carcinomate Aperto, sive Exulcerato.*

Antequam scirrhus exulceratur, cursus ejus tardus est; postea verò summâ celeritate extenditur. Exulceratio fere incipit ab humore effuso ex scirrho, qui super cutem colligitur, eamque erodit, crustamque facit; et, secundùm *Howard*, summa cura adhibenda est ne haec crusta cadat, quoniam hoc modo dolores aegri retardantur. Quaecunque autem cura adhibita fuerit, crusta seriùs ociúsve cadit, ulcusque formatur; et id saepe accidit antequam tumor magnus factus est. Hoc modo cavum fit, unde humor corruptus foetidusque fertur, et ulcus asperum et inaequale nascitur, cum oris crassis durisque et vehementer dolentibus. Interdum crebri fluxus sanguinis ex hoc fiunt, unde homo plurimùm conficitur; quòque celeriùs procedit ulcus, eò majus periculum affert. Granulationes, ut vocantur, saepe se ostendunt a summâ parte ulceris, quasi id ad sanitatem spectaret; verùm hac in substantias fungosas et sordidas citò degenerant. Ante

exulcerationem quidem valetudo hominis non multùm affici solet; postea verò accedit nausea, cum vomitu aliisque signis dyspepsiae, saepeque ab initio exulcerationis valetudo subitò conquassatur, idque magis quò celeriùs morbus procedit. Nullum certum tempus est in quo morbus cursum suum implet, interdum enim summâ celeritate, interdum lentè admodum procedit, neque raro penè ex toto consistere videtur.

Ad finem morbi Febris Hectica plerumque accedit, aegerque summis cruciatibus, cum lancinantibus doloribus in parte corruptâ, vexatur, hique dolores penè perpetui sunt. Facultates mentis nunc affici solent, homoque saepe desinit esse conscius conditionis suae. Accedit summa imbecillitas, secretiones quoque plurimùm vitiantur, ut evidens est ex assiduâ diarrhoeâ, et ex mutato colore cutis, quae plerumque flavi vel plumbei coloris fit, et homo tandem, tot malis oppressus, ab iis morte liberatur.

Partes autem quae saepissime Carcinomate afficiuntur sunt mammae et uterus in foeminâ, in viro autem penis atque testiculi; interdum quoque mamilla viri hoc morbo infestatur, cujus rei duo exempla a Cl. *Heberden* narrantur. Afficit quoque labra, linguam, oculum cum glandulis miliaribus, aliasque partes in utroque sexu, ita tamen ut foemina ei longè magis obnoxiae sint. Visum est quoque carcinoma super pericranium, in interiore parte femoris, et ad umbilicum; quinetiam perpaucae partes ab eo ex toto tutae sunt, siquidem membranae et mucosae et serosae, nares, gula, ventriculus, vesica, intestina, maximéque rectum, atque ipsa materies cellulosa in tumoribus saccatis, interdum ita afficiuntur. Secundùm *Roux* quidem, morbus, ubi haec organa vexat, initio semper in membranâ mucosâ nascitur, et certè serosae membranae quàm mucosae longè difficiliùs affici videntur; id quod evidens est in scirrho pylori, qui saepe diu existit antequam peritonaeum implicatur; itemque in scirrho testiculi, sub quo tunica vaginalis non nisi ad finem morbi morbum accipit. Ex omnibus

autem partibus corporis vasa sanguifera difficillimè carcinomate affici videntur; interdum enim arteriae paene illaesae reperiuntur, in mediâ massâ carcinomatosâ, ubi ceterae omnes partes plurimùm corrumpuntur, id quod manifestum est ex crebris profusionibus sanguinis quae tunc accidere solent. In carcinomate ossa carie afficiuntur; dicunturque magis fragilia quàm pro naturâ reddi, verùm hoc minùs certum est. Ubi mamma hoc malo implicatur, tota cellulosa substantia super tracheam interdum ita intumet, ut etiam strangulationem moveat; plerumque verò foemina ex exhaustione, per continuam irritationem, crebrosque fluxus sanguinis, emoritur. Quòd si carcinoma aut in oculo inceperit, aut eò usque ex labris vel facie tetenderit, cerebrum plerumque afficitur, idque interdum vehementer. Putat quidem *Wardrop* id quod vulgò carcinoma oculi vocatur, quodque saepius pueros quàm adultos vexat, non esse verum carcinoma, sed potiùs fungum haematoden. Verùm nullus finis est enumerandi omnes diversas species carcinomatis, quae in diversis partibus corporis accidere possint; et certè talis disquisitio planè contraria esset necessariae brevitati hujusmodi Dissertationum, itaque ad alias res nunc transeundum est.

CAP. II.

DE MODO DISCERNENDI INTER CARCINOMA ALIAQUE VITIA.

Quoniam multa mala sunt, et mammarum et aliarum partium corporis, quae non raró cum carcinomate confunduntur, non alienum esse judicavi pauca hìc de discrimine inter haec similia vitia subjicere. Audimus enim quotidiè mira exempla tumorum mammae aliarumque partium, qui putabantur scirrhosi esse, quique fortasse per se pervenirent ad sanitatem, sanatorum per remedia; quae igitur fidem faciunt specificum auxilium carcinomatis jam tandem repertum fuisse. Plurimùm igitur pertinet ad rem cognoscere tales indurationes admodum frequentes esse foeminis, circa fluxum menstruorum; idque maximè, si haec casu aliquo impedita fuerunt. Hi tumores modò in alterâ, modò in utrâque mammâ occurrere solent; sed, quamvis

satis diu interdum remanent ut terrorem faciant, malignae naturae non sunt, neque rarò ex diutinâ compressione, vel ictu, vel attrectatione, proficiscuntur. Causa eorum est simplex inflammatio partis glandulae, etsi non rarò pro incipiente carcinomate sumuntur, neque desunt exempla in quibus ferro excisi sunt, etsi plerumquè simplicissimâ curatione discutiuntur.

Interdum, sine ullâ evidente causâ, tumores in cursu vasorum lymphaticorum se ostendunt, idque maximè inter mammam et axillam. Hi saepe plurimùm dolent, diuque interdum consistunt; plerumque verò per alterativa, ut vocantur, remedia, et balneum calidum, depelluntur. Praeterea, post acutam inflammationem mammae, quae aut in resolutione, aut in suppuratione finita est, tumor interdum relinquitur, coloris rubri vel subpurpurei, qui ex duritie saepe prò scirrho sumitur; idemque saepe accidit post abscessum ex lactis secretione, brevi post partum, cùm tumores oriuntur qui interdum "milk scirrhi" vocantur, quique, etsi paene pariter duri quàm veri scirrhi sunt, tamen nullam malignitatem habent. Rheumatismus quoque et

podagra irregularis interdum duros tumores mammae movent: hi autem desinere solent simul atque corpus ad sanitatem perductum est.

Superest ut dicam tumores strumosos mammae satis frequentes esse, qui interdum aspectum scirrhi habent, quique, veluti scirrhi, ad exulcerationem postea procedunt. Hi tumores strumosa corpora maximè afficiunt, idque praecipue post trigesimum aetatis annum. Haec species tumorum verum carcinoma alio quoque nomine repraesentat; nam granulationes eodem modo ad summam partem ulceris se ostendere solent; quicunque verò historiam morbi rectè explorârit, naturamque doloris et fluxûs considerârit, falli de hâc re non facile poterit: neque multò major occasio erroris est inter carcinoma et eruptiones herpeticas, quae modò mammam, modò alias partes corporis afficiunt; siquidem hae, admotis idoneis remediis, facilè discutiuntur.

Inter haec omnia mala igitur et verum scirrhum diagnosis rectè fieri potest assiduâ contemplatione, non unius alicujus signi, sed omnium simul sumptorum. Prodest certè novisse tot mala oriri posse, quae initio scirrhum quodammodo repraesentant,

quò major spes sit fore ut depellere possimus. Quòd si verò in parte carcinomati obnoxiâ, in aetate provectâ, tumor durus oritur, qui idoneis remediis non solvitur, qui dolores lancinantes movet, quique per omnes illas conditiones quae in proximo capite enumeratae sunt, lentè procedit, falli vix possumus judicando hunc verum scirrhum esse ; idque maximè, si, manu admotâ, dolor non adaugetur, id quod in prioribus omnibus malis semper plùs minùs accidit. Hoc igitur inter optima signa discernentia semper enumerari debet, plurimùmque cum reliquis signis sumptum, diagnosin adjuvat.

CAP. III.

DE CAUSIS CARCINOMATIS.

Dixi jam Carcinoma saepius accidere aetate provectiore qùam juvenili, eique foeminas magis obnoxias esse quàm viros : hac igitur duae res inter praecipuas *Causas Praedisponentes* morbi enume-

rari possunt. In foeminis carcinoma saepissime se ostendit circa id tempus quo menstrua fluere desinunt, fortasseque ex aliquâ perturbatione corporis, quae tunc accidit, proficiscitur. Carcinoma rarò puellas afficit; etsi exempla narrantur morbi, non modò in puellis, sed etiam in juvenibus.

Putatum est olim, atque etiam hodie a *Pearson* et *Alibert* putatur, hunc morbum haereditarium esse, non quidem ita ut proles affecti hominis carcinoma necessariò habeat, sed ut ei maximè opportunus sit; et quidem haec pestis easdem familias per plures aetates interdum afficere videtur. Credo illustrissimum virum *Napoleon Buonaparte*, et patrem ejus utrumque ex scirrho pylori periisse. Ex istis rebus verisimile esse videtur certam proclivitatem ad carcinoma a parentibus ad liberos descendere: ubi verò consideramus has observationes factas esse Parisiis (ubi aestimatur quòd, ex septem hominibus qui post vicesimum annum moriuntur, unus certè a carcinomate rapitur) minùs dignae fide esse videntur; quoniam vix dubitari potest quin multi morbi sub nomine carcinomatis a chirurgis Gallicis

enumerati sint, qui ab Anglicis nunquam enumerarentur.

Quod attinet ad *Excitantes Causas* carcinomatis, potest moveri aut ictu, aut collisione, aliâve vi extrinsecus allatâ; saepissime verò morbus sine ullâ manifestâ causâ nascitur, nisi admittimus decessionem soliti fluxûs menstruorum (post quam, ut dixi, morbus saepius accidit) causam excitantem ejus esse. Non facile quidem dictu est quemadmodum hoc accidat; novimus verò tunc temporis summam perturbationem in corpore muliebri fieri, plurimaque mala, quae antea in corpore latuerunt, vel per hunc fluxum ex corpore certis temporibus sublata sunt, nunc primùm se ostendere; et inter haec non minimum certè carcinoma est.

Non raró accidit ut pars, quae postea sedes carcinomatis est, aut exiguis papulis aut clavis occupetur, idque per longum tempus; neque accedit ullum signum carcinomatis, nisi pars subito ullo casu laesa fuerit, quum carcinoma incipit, summâque celeritate procedit. Hoc saepe in facie occurrit, su-

per quam si diuturna papula novaculâ forte vulnerata fuerit, in carcinoma subitò ruit : idemque paene de longis tuberculis mammae dici potest. Secundum *Sir E. Home*, hic morbus ex toto localis est, neque unquam partem ex toto sanam aggreditur, sed necessarium est ut pars aliquam corruptam mutationem priùs subierit quàm carcinoma accidere potest.

Ab *Alibert* vehementiores affectus animi carcinomatis excitantem causam interdum esse existimatur ; verùm hoc minùs certum est. Satis tamen verisimile est quicquid, in corpore obnoxio, sanitatem multùm perturbat, id carcinoma movere posse.

Quae sit autem natura, sive *Causa Proxima*, ut dicitur, hujus mali summa controversia est. Olim putatum est proprium virus in parte gigni, quod per vasa absorbentia sublatum est, atque ita per universum corpus diffusum ; unde existimatum est Diathesin carcinomatosam, ut vulgo vocatur, oriri. Haec verò opinio hodie paene obsolevit ; neque enim interdum glandulae absorbentes, in diuturno scirrho, ex toto afficiuntur ; et contra eaedem glandulae non raró plurimùm vitiantur, ubi morbus in

nascente solùm conditione est. Praeterea si virus, ex carcinomate absorptum, posset generalem aliquam diathesin excitare, verisimillimum est fore ut materia, sumpta ex tali ulcere, aliique corpori admota, paria mala efficeret. At *Alibert* aliique saepe inserueruut in corpora sua portiones materiae, ex carcinomate maximè horribili, sine ullo incommodo; canes quoque coacti sunt eandem materiem devorare, et tamen nullo modo affecti sunt; neque, quod scio, ullus scriptor ullos malos effectus ex hâc materie, quomodocunque admotâ, unquam narravit. Non quidem absimile est quòd, ubi carcinoma alicujus partis diu persteterit, materia ita in sanguinem absorbetur ut sanitatem plurimùm perturbet, non tamen ita ut propriam ullam diathesin moveat; idque maximè, quia, etsi virus maximè malignum fuisset (quod non esse videtur), tamen ita mutari posset in glandulis lymphaticis, ut nullum generale vitium moveret.

Ex praeeuntibus argumentis videtur carcinoma, secundùm opinionem *Sir E. Home*, morbum ex toto localem esse; sed quae natura ejus sit admodum obscurum est. A quibusdam satis mira opinio

tenetur, quòd vitium proficiscitur ex exiguis vermibus, quae partes vicinas omnes exedunt; neque multò minùs singularis esse videtur sententia Doctoris *Adams*, qui morbum ad hydatides refert. Putat ille, ubi hydatides in solidam substantiam se inseruerunt, eandem lentè consumere; melius autem esse si in unâ cystâ comprehenduntur, quàm si magis per partem diffunduntur, quia priore exemplo faciliùs tolluntur. Contra hanc opinionem satis est dicere, quòd etsi hydatides interdum in tumoribus carcinomatosis reperiuntur, tamen hoc tam rarò occurrit, ut nullam propriam notam facere possit; eaedemque, ut inquit *Sir E. Home*, si interdum in naturali conditione glandularum inveniuntur, verisimile est fore ut saepius in corruptâ se ostendant. Hae igitur omnes sententiae quodammodò vanae esse videntur; et quamvis alias subjicere possem, vix magis stabiles fortasse essent: ad alia igitur procedo.

CAP. IV.

DE CARCINOMATIS CURATIONE.

Curatio carcinomatis dividi potest in generalem et localem; atque adeo posterioris duae sectiones fieri possunt, prout morbus aut protinus ferro exsecatur, aut medicamentis discutitur. Primùm igitur, de excisione ejus, deinde de reliquâ curatione ejus locali; et denique de generali curatione, ordine dicam.

Constat paene inter omnes auctores quòd, ex omnibus remediis carcinomatis, efficacissimum est *Excisio* ejus, si modò adhibetur antequam morbus penitus insederit. Verum quidem est plurima exempla narrata fuisse carcinomatis aliis remediis sanati; sed verisimile est, multa ex his aut ex strumosâ diathesi, aut ex aliis causis jam enumeratis, profecta fuisse; neque scio an unum satis certum exemplum

habeamus carcinomatis medicamentis sublati. Utcunque verò hoc sit, simul atque scirrhus manifestis suis signis se ostendit, si est in parte quae excidi potest, tumorque exiguus est, et habitus corporis bonus, nemo hodie dubitare potest quin optima curatio haec sit. Neque enim hodie existimatur, veluti olim, ullam labem corpori inesse, unde morbus iterum proficisci potest; itaque haec opinio, quae praecipuè contraria fuit huic optimo remedio, nostris temporibus parum aut valet, aut valere debet. Quoties morbus post excisionem renascitur, saepissime accidit, non ex absorpto viro, ut jam dixi, sed ex portione corruptae materiae in parte relictâ: quàm igitur necessarium sit, non modò ut medium carcinoma, sed ut omnes funes qui inde quoquoversum extenduntur, tollantur, manifestum erit. Quod autem scripsit Cl. *Munro* secundus de hâc re plurimùm contulit ad hujus optimi praesidii fidem imminuendam: inquit enim "of nearly sixty cancers, "at the extirpation of which I have been present, "only four were free from the disease at the end "of two years: three of these lucky people had "occult cancer of the breast, and one had ulcerated "cancer of the lip." Adjicit quoque quòd, si mor-

bus post excisionem renascitur, etiam citiùs quàm antea ad finem procedit. Quàm diversa autem ea sunt quae, anno 1772, a Cl. *Hill* de hâc re prolata sunt! qui dicit se octoginta et octo vera carcinomata excidisse, omniaque, praeter duo, ita sanata fuisse. Initio quidem hic clarus vir felicior fuit quàm postea; ideo fortasse quòd tanta fuit fama ejus, post tempus aliquod, in hâc peste depellendâ, ut plures ei concurrerint, posteaquam mala sua graviora fuerunt, quàm quòd ullo modo discuti possent. Ex omnibus istis igitur credo patebit, hoc optimum praesidium esse, idque eò melius quò maturiùs, in evidente morbo, admotum fuerit. Proxima excisioni crebra *Missio Sanguinis* ex parte est; sed hoc plerumque frustra fit.

At medicamenta quae in curando carcinomate plurimùm laudantur praecipuè sunt *Comburentia;* qualia sunt potassa, nitras argenti, oxydum arsenici, acidaque validiora. Ex his omnibus oxydum arsenici, quod primùm a *Fusch* adhibitum est, optimum esse existimatur, idque est, quo hodie maximè utimur. Ulcus aut aspergi potest eo, commixto fuligine aliisque pulveribus; vel oxydum arsenici

potest, formâ pulpae, ulceri admoveri, quae citò crustam inducit, ulcusque sanabilius relinqui putatur. Plurima autem mala interdum hunc usum arsenici subsequuntur, atque adeo ipsa mors hoc modo excitata fuisse dicitur.

Carcinoma interdum sponte sanari videtur superveniente gangraenâ; cujus rei exemplum a *Richerand* narratur, in muliere aetatis 45, in quâ scirrhus mammae ita inflammatus est, eaque inflammatio ita ad cutem substantiamque cellulosam extensa, ut tota massa ceciderit, ulcusque (quod duobus mensibus sanatum est) reliquerit. Paria exempla narrantur quoque a *Sir E. Home,* ubi vehemens inflammatio medicamenta adurentia secuta est: quinetiam in illo libro, "The Edinburgh Medical and "Surgical Journal for April 1821," suadet quidam ut gangraena moveatur ipsis candentibus ferramentis. Hoc utrùm responsurum esset dubium quidem est, et plerumque, ut novimus, quicquid adauget inflammationem in carcinomate valde alienum est: in tam pestifero morbo tamen nihil praetermittere licet quod spem ullam facit; et, si morbus parum commodè vulgaribus remediis curatur, licet fortasse ad ancipitia potiùs quam ad nulla confugere.

Aliud remedium, quodque nuper maximè laudatum est, carcinomatis *Compressio* est. Hoc primùm excogitavit Cl. *Desault*; nunquam verò adhibitum est, donec, apud nos, *Young* plurima exempla protulit carcinomatis feliciter hoc modo curati. Compressio admovetur emplastris idoneisque fasciis, sensimque adaugetur; et, si carcinoma apertum est, hoc primùm cretâ implendum est, fasciaeque postea superinjiciendae. At experimenta quae a *Young* narrantur plurimùm distant ab iis quae in illo Valetudinario, "The Middlesex Hospital," facta sunt; ubi repertum est propriam naturam carcinomatis hâc curatione non mutari; morbum autem citiùs ad finem suum spectare, tantumque dolorem ita moveri, ut aegri eum ferre nullo pacto potuerint. Verisimile igitur esse videtur ea exempla quae a *Young* proferuntur, non veri scirrhi, sed similium morborum solùm fuisse.

Quod pertinet ad generalem curationem carcinomatis, medicamenta interna quae in hoc morbo plurimùm valent dividi possunt in *Narcotica* et *Corroborantia*. Ex posterioribus praecipua sunt oxydum arsenici, sulphasque et carbonas ferri; ex pri-

oribus, opium, conium, belladonna, digitalis, iisque similia; sed quoniam haec per se parùm aut nihil valere videntur in carcinomate discutiendo, non opus esse videtur consumere tempus ea enumerando, actionemve eorum explicando. Sola generalis curatio quae aliquid prodesse a Cl. *Pearson* reperta fuit, est quies, et summa abstinentia, ita ut victus ex lacte paene omnino constet. Haec valere videntur maximâ ex parte inflammationem reprimendo, atque ita cursum morbi tardiorem reddendo; verisimileque est eò meliora generalia remedia hujus morbi fore, quò magis hoc conferre possunt.

Per totum cursum carcinomatis aperti opus erit subinde *Cataplasmatis* emollientibus, et detergentibus *Lotionibus*; quae quidem, simul cum opio intus dato, summam curationis saepe constituunt.

FINIS.

Excudebat Duncanus Stevenson.